

בית מדרש השלום

בראשות מו"ר הרב יובל נגר שליט"א

העלון מוקדש להצלחת סיגלית בת דייזי ולהבדיל לע"נ משה ואסתר מזרחי ובנם החייל יוסף

כניסת ויציאת השבת עפ"י שיטת אור החיים

עיר	כניסה	יציאה	רבנות
ירושלים	17:01	18:16	18:57
תל אביב	17:23	18:14	18:54
חיפה	17:11	18:12	18:52
באר שבע	17:23	18:16	18:57

עלון מס' 89

י"א באדר, ה'תש"פ

פרשת תצוה

ועשית עיץ זהב טהור

אותיות ע"ם שפ"ל – "כי את עם עני תושע", שבהיותם עם שפל יזכו לגאולה. טעם נוסף כי בענוה יהיה תיקון שם י"ה שעולה כמנין גאולה, לכן הגאה פוגם בשם י"ה ולעתיד לבוא שמו של הקב"ה יתגלה כשם יהי"ה ותהיה שמחה שלימה שיתקיים הכתוב "אז ימלא שחוק פיננו" וישמו יהיה גדול בסוד הכתוב "ביום ההוא יהיה ה' אחד". על כן נתחזק ונהיה שפלי רוח ומתרחקים ממחלוקות ולא מתגאים וע"י השפע יגבר ונקרב את הגאולה. ברוכים תהיו שבת שלום.

אומר מרן הבן איש חי שציץ רמז לכללות נשמות ישראל שהיו באדם הראשון קודם החטא וידוע שנשמות ישראל עלו במחשבה תחילה להיברא קודם בריאת העולם, לכך מניח הצי"ץ הרומז לנשמות ישראל על המצח כנגד מקום המחשבה. ובה רמז גדול לגאולת ישראל, מניח את הצי"ץ על מצחו כי תחת אותיות מ.צ.ח. יש אותיות ק.ט.ן, בזכות הענוה תהיה גאולה, לכן כתוב אל מול פני המצנפת יהיה, כי למעלה מאותיות מ.צ.נ.פ.ת שהם האותיות העומדים למולם יש

כששמע זאת ה'בא סאלי', ביקש מבני משפחתו שיערכו שולחן לאורח הנכבד. כמובן שלא שאלו שאלות ומיד עשו כדבריו. השולחן נערך, האורח והרב ישבו לאכול ולשתות, ובני הבית המתינו על מטלטליהם, כשהם מתפללים על מה ראה הרב לשבת ולאכול עם האורח מוכר, שבסך הכל בא לבקש ברכה לפרי בטן...

"וְלִקְחֵת אֶת שְׁתֵּי אֲבְנֵי שֹׁהַם וּפְתַחְתָּ... שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (שמות כ"ח, ט')

ולכן בחושן שעל לב אהרן היה כתוב על כל אבן, כל שם בנפרד. ואילו את המשא הכללי, משא המבטא אחריות, נושא אהרן על כתפיו – ולכן על כתפי האפוד היו השמות כתובים יחדיו, ששה על כל אבן. אין ספור ספורים מסופרים על גדולי הדורות, שליבם היה פתוח לצרתם הפרטית של השוחרים לפתחם. ולמרות שהיו עסוקים כל העת בעבודת ה' ובבעיות הכלל, ונשאו על כתפם את משא העם, לא נמנעו מלעזור ולתמוך בנוקק הפרטי וביהודי הבודד הנצרך לתמיכתם. כך גם חינוך האדמו"ר 'בעל התניא' זצ"ל את נכדו רבי מנחם מנדל, שהיה רגיל ללמוד בבית סבו. פעם אחת היה שקוע רבי מנחם מנדל בלימוד, ולא שמע כלל שבנו הקטן פרץ בבכי, והמשיך ללמוד, כאילו לא ארע דבר. סבו ה'בעל התניא' שמע את בכי התינוק

בשני מקומות בבגדי הכהונה נשא אהרן את שמות בני ישראל: על כתפי האפוד ועל אבני החושן. אך יש חילוק ביניהם – מציין הגאון רבי שמשון פינקוס זצ"ל: השמות שעל החושן היו כתובים כל שבת על אבן נפרדת, ואילו על כתפי האפוד היו כתובים על כל אבן שעל כל כתף, ששה שמות יחד. ללמדך – אומר הרב פינקוס – שלגדול הדור הנושא את משא העם, ישנם שני תפקידים: הראשון, לשאת את המשא הציבורי על כתפיו, לטפל בענייני הציבור, בנושאים הכלליים השייכים לכלל העם כאחד, גזירות ותקנות ציבור לסוגיהם. ואילו התפקיד השני הוא לשאת על ליבו את משאו של כל יחיד ויחיד, להתייחס לכל פונה, לשמוע את מצוקתו ולהיות לו לאוזן קשבת. המשא הפרטי ראוי הוא להינשא על הלב, שם פועם רגש הרחמים,

ביקש מבני משפחתו שיערכו שולחן לאורח הנכבד. כמוכן שלא שאלו שאלות ומיד עשו כדבריו. השולחן נערך, האורח והרב ישבו לאכול ולשתות, ובני הבית המתינו על מטלטליהם, כשהם מתפללים על מה ראה הרב לשבת ולאכול עם האורח הלא מוכר, שבסך הכל בא לבקש ברכה לפרי בטן. הסעודה הסתיימה, ולאחר ברכת המזון בירך אותו הרב, והבטיח לו שלשנה הבאה יחבוק בזרועו בן זכר! בשמחה רבה יצא היהודי מבית הרב, כשהוא מצויד בהבטחה המשמחת, אך לא פחות מכך, היה המום מהארוחה הלא צפויה לה זכה בחברתו של הרב. כשיצא, העזו בני הבית לשאול את הרב: "מדוע לא ברך הרב את היהודי מיד? לשם מה נזקקנו לעכב את הנסיעה?". ענה להם הרב: "כששמעתי מהיהודי כמה ניסיונות כבר עשו כדי לזכות בפרי בטן, הבנתי שפתחי הישועה נסגרו בעדם. וחשבתי מה אעשה כדי לפתוח להם מחדש את פתחי הישועה, ואז עלה בדעתי שאם אשבור את מידותיי, ואעכב את נסיעתי לירושלים, ובמקום זאת אארח את היהודי המסכן ואשמח אותו, אף הקב"ה 'ישבר' את מידותיו, וימציא לו ישועה. ורק כאשר הרגשתי ששיברתי די את המידות, ברכתי אותו!". (אתר דרשו).

מהקומה השניה בה ישב, ירד ונטל את התינוק בזרועו והרגיע אותו. לפתע הבחין רבי מנחם מנדל בסבו הגדול כשהוא מרגיע את בנו, התנצל שהיות שהיה שקוע בלימוד, לא שמע כלל שהתינוק בוכה. אמר לו הסבא: "וכי חושב אתה שהייתי שקוע בלימוד פחות ממך?! עליך לדעת שכשיהודי בוכה, צריך לשמוע אותו בכל מצב. אף כשאתה באמצע הלימוד, עליך לשים לב לצרתו של יהודי הזקוק לעזרתך. אין שום סיבה בעולם שיכולה לגרום לך שלא לשמוע בכי של יהודי... שנים רבות לא היו להם ילדים. הם עשו כל מה שיכלו, דרשו ברופאים הטובים ביותר, אך לשווא, כל ניסיונותיהם העלו חרס, ועדיין לא נתברכו בפרי בטן. בצר להם, החליטו שהבעל יסע לנתיבות אל הבבא סאלי זצ"ל להתברך מפיו, אולי ישמע ה' את תפילתו. כשהגיע, אמרו לו בני הבית כי הרב עומד לצאת ברגעים הקרובים לירושלים לכמה ימים, ואף הראו לו את התיקים המוכנים כבר ליד הדלת. "רק באתי לבקש ברכה!" – התחנן על נפשו – "תנו לי להיכנס לרגע אחד...". כשהכניסו אותו פרץ בבכי גדול, וביקש מהרב שיברך אותו לישועה. הרב שמע את מצוקתו, ובירך בחביבות את דרכי הפעילות שכבר פעל. הבעל פירט את כל דרכי הפעולה, ואת כל ניסיונות הרפואה שעשו ולא הועילו דבר. כששמע זאת הבבא סאלי,

מהו הדו שיח שהתקיים בין רבי חיים מבריסק לאמרי אמת בוועידת אגודת ישראל?

"וְאַתָּה תְּצוֹה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל... (שמות כ"ז, כ')

מובא במקראי קודש חנוכה להגרצ"פ סי' ז, מובא שבועידה הראשונה של אגודת ישראל, שהתקיימה בקטוביץ, התקיים דו שיח בנידון זה בין הרבי מגור האמרי אמת, לבין הגאון רבי חיים סולוביצקי מבריסק, ששאל הרבי מגור את השאלה הנ"ל כיצד קיימו את המצוה היומית של הדלקת המנורה? וענה לו רבי חיים שהגמ' אומרת (ביצה כב. וכן פסק הרמב"ם שבת יב, ב), שמי שמוסיף בשבת טיפת שמן לנר שדולק, חייב משום מבעיר, ולפי"ז אפשר לומר שבבית המקדש הוסיפו קצת שמן במנורה בכל יום, וכך קיימו את המצוה של הדלקת המנורה.

במדרש תנחומא (תצוה אות ג') מובא: "א"ר חנינא סגן הכהנים אני הייתי משמש בבית המקדש ומעשה ניסים היה במנורה, משהיו מדליקין אותה מראש השנה לא היתה מתכבה עד שנה אחרת". ובשו"ת אמרי יושר (לרבי מאיר אריק זצ"ל ח"ב סי' קצה) הביא מדרש זה וכי והוא פלאי, הרי יש מצוה להדליק את המנורה בכל יום, ואיך קיימו מצוה זו אם היתה דולקת בכל השנה בנס? והשי"ת יאיר עיננו בתוה"ק. ויבחות אנך' (לחיד"א) גם הקשה כן, וכי ליישב בשם רבי וידאל הצרפתי, שאולי בכל יום היה מחליף פתילה חדשה והדליק אותה מהפתילה הישנה. ובקובץ 'הבאר' (שנה ח' סי' כה, וכן

ליקוטי הלכות פורים

שלא נגאלו בסוף השבועים שנה, כי טעו בחשבון, כמו שאמר רבותינו זכרונם לברכה, על-כן נתעצו להגביר השנה עליהם ולהפילם מכל השבועים פנים, שהם בחינת שבועים שנה על-ידי האכילה, שעל-ידי זה נופלים לבחינת שנה פני"ל, ועל-כן עשו סעודה בסוף השבועים שנה פדי שיהנו ישראל מהם, כי זה ידוע שכל סעדתו של אותו רשע היה פדי להכשיל ישראל באכילת אסור וכו"ל. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה בזמנים ההם כשבת המלך על פסא מלכותו וכו', כשנתגשבה מלכותו, כי חשב וטעה וכו', כי על-ידי טעותו שסבר שסבב כלו השבועים שנה ולא נגאלו, על-כן לא נגאלו עוד, כי יפלו, חס ושלום, לשנה יותר משבועים שנה פני"ל. ועל-כן עשה משתה דיקא פדי להכשיל ישראל פדי להגביר עליהם השנה ולהפילם, חס ושלום, מכל בחינת השבועים שנה, שהם בחינת שבועים פנים של תורה פדי שעל-ידי זה תתקיים מלכותו פני"ל, ועל-כן באותו סעודה יעץ המן הרשע להרג את ושתה המלכה, שכל זה היה עצת הסטרא אחרא וכוונתה היה פדי שעל-ידי זה יתגלגל הדבר ותלקח אסתרא אל בית המלך, פדי להביא בחינת מלכות בהסתרה ותרה ביניהם, אבל באמת היה כח במרדכי לגלות ההסתרות, (כמו שכתב רבנו שם), וגם יש לו כח לעוררם ולהקימם מהשנה והנפילה מכל השבועים פנים, על-ידי פנים האכילה הנ"ל, כי מרדכי הוא בחינת רב חסד, בחינת הדרת פנים, בחינת עתיק יומין, בחינת ספורי מעשיות של שנים קדמוניות שעל-ידי זה יכולין לעורר מהשנה של כל השבועים פנים הנ"ל, כי מרדכי בגימטריא רב חסד, (כמו בא המאמר הנ"ל): וזה שפוצניו שכל עקר הגאולה הוא הביא מרדכי על-ידי ספור מעשה בחינת ויגד מרדכי לאסתר המלכה, שספר המעשה שהיה לאסתר, שהיא בחינת ההסתרה, בחינת שנה פדי לעורר מהשנה ולגלות ההסתרה על-ידי זה פני"ל. וכן היה בסוף שעל-ידי זה באה הגאולה אז, כמו שכתוב, "בפליקה ההוא

והנה עקר התגברות מלכות הרשעה, שהוא המן-עמלק, הוא כשהמלכות דקדשה היא בהסתר, בחינת הסתר אסתיר, כמו שכתוב, "ולאם מלאם יאמץ". ועל-כן התגבר המלכות אחשוורוש על-ידי פנים וחסא האכילה שגם להם להנות מסעדה של אותו רשע, על-ידי זה התגבר עליהם, כי על-ידי פנים האכילה הוא הסתרת פנים, בבחינת והסתרת פני והיה לאכל, כמו שכתב רבנו זכרונם לברכה במקום אחר (בסימן מז). כי על-ידי פנים האכילה כשאינה בכשרות יכולים לפל חס ושלום, מהשבועים פנים של תורה לבחינת שנה, שהיא בחינת הסתרת פנים, כמו שכתב רבנו מזה במאמר "פתח רבי שמעון ואמר, עת לעשות לה' הפרו תורתך" (בסימן ס), עין שם. ועל-כן נתעצו לעשות הסעודה בסוף גלות בבל, דהינו בסוף השבועים שנה של גלות בבל, כי שבועים שנה של גלות בבל הוא בחינת שנה, בחינת מי איכא דנייב שבועים שנין, שכתוב במאמר הנ"ל, בחינת ימי שנותינו בהם שבועים שנה זרמית שנה יהיו, בחינת בשוב ה' את שיבת ציון היינו בחלמים, שנה קאי על שבועים שנה של גלות בבל, כמו שפרש רש"י זכרונם לברכה. ועל-כן בסוף השבועים שנה, שאז הוא התגברות השנה, בחינת ההסתרה הנ"ל, על-כן כשראו המן ואחשוורוש שעדן לא נגאלו ישראל ולא נתעוררו משנתם, על-כן סבר שלא נגאלו ויתעוררו עוד, כי עד השבועים שנה יש תקוה להתעורר משנה מאחר שעדן לא נפלו מכל השבועים פנים, ועל-כן היה ראוי שיהיה הגאולה תכף ומיד בסוף השבועים שנה ולא תאחר אפלו רגע, כי כשיתעבב יותר משבועים שנה ונופלים, חס ושלום, מכל השבועים פנים, אזו קשה מאד להתעורר מהשנה כי אם על-ידי בחינת הדרת פנים, שנה אי אפשר להיות כי אם על-ידי משיח שיבא במהרה פנימינו, שהוא בחינת הדרת פנים, בבחינת ועד עתיק יומין מטא וכו'. עתיק יומין זה בחינת הדרת פנים, (כמו שכתוב שם במאמר "פתח רבי שמעון" הנ"ל, עין שם היטב), ועל-כן כשראו

שנה על-ידי ספור מעשה של שנים קדמוניות, שנה בחינת המגלה שהיה דבר יקר מאד וכל עקרה הוא בחינת ספור מעשה שמתחלת, "ויהי בימי אחשורוש". וכן עד סוף המגלה הכל הולך על דרך ספור מעשה והוא מעשה של מרדכי ואסתר שהיא בחינת מעשה של שנים קדמוניות, שעל-ידי זה מעוררו מהשנה בכל שנה ושנה בבחינת והימים האלה נזכרים ונעשים בכל שנה ושנה. שהמעשה של הימים האלה מביאים לבחינת זכרון בכל שנה וכו', שהיא בחינת התעוררות השנה שהיא בחינת שכחה, כי השנה הוא הסתלקות המחין, שנה בחינת שכחה שרצה המן להגביר עליהם בבחינת הפיל פור, שהיא בחינת שכחה, פמובא. וכן בכל שנה נעשה זאת, (פמובא בספרים) ועל-ידי קריאת המגלה פניל מבטליו השכחה בחינת השנה פניל. וכן מהאי טעמא אמרו רבותינו זכרונם לברכה, צריך לפשטה באגרת, כי היא כמו ספור מעשה שמשפירין מאגרת מעשה שהיה בימי מרדכי ואסתר, בחינת מעשה של שנים קדמוניות פניל:

נדדה שנת המלך שנת מלכו של עולם, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה. וזה היה על-ידי ספורי מעשיות של בחינת מרדכי, כמו שכתוב, "ויאמר להביא את ספר הזכרונות דברי הימים וכו' וימצא כתוב אשר הגיד מרדכי", שמצאו ספורי מעשיות של מרדכי בחינת רב חסד פניל, כי על-ידי ספורי מעשיות של מרדכי שספר לאסתר, שהיא בחינת נקסט ישראל שאבא בהסתרת פנים בבחינת שנה פניל, ועל-ידי זה הקיצם ועוררם מהשנה והחזירם בתשובה, על-ידי זה גרם בחינת התעוררות השנה לעלא, בחינת נדדה שנת המלך פניל, כי על-ידי אתערותא דלתתא הוא אתערותא דלעלא. וזה בחינת ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי, שבחינת אסתר, דהינו נקסט ישראל, היה לה פתוחו פה להמליץ טוב על ישראל, כי ספרה למלכו של עולם והביאה למעלה ספורי מעשיות של מרדכי, שעל-ידי זה היה התעוררות השנה פניל. וזהו בחינת קריאת המגלה שקבעו לדורות לקרות המגלה בכל שנה ושנה. והיא עקר המצוה של פורים כדי לעורר את ישראל בכל שנה מבחינת

הלכות פורים

א. חייב אדם לקרוא את המגילה בלילה ולחזור ולשנותה ביום, ושל לילה זמנה כל הלילה מצאת הכוכבים עד עלות השחר. (שהוא שעה וחומש לפני הן החמה בשעות זמניות). [לפי מה שאמרו במגילה (ד.) חייב אדם לקרות את המגילה בלילה ולחזור ולשנותה ביום, דכתיב אקרא יומם ולא תענה "ולילה" ולא דומיה לי. לפי מקרא מגילה של הלילה אינה אלא עד עמוה"ש, דלבתר עמוה"ש יממא הוא, כמ"ש במגילה (כ.)]. ולא דמי למאי דק"ל בברכות (ח.) שאם היה אנוס ולא קרא ק"ש בלילה קוראה אף אחר עמוה"ש לפני הן, דשאני התם דלא כתיב לילה, רק ובשכב, ואיכא אינשי דגני בההוא שעתא (ברכות ט.). וכ"כ המג"א (רי"ס תרפז). וזמני עמוד השחר שברוב הלוחות בארץ אינם נכונים להלכה. [ילקו"י שם עמו' רפג].

ב. מצוה לתת מתנות לאביונים ביום הפורים, דהינו מתנה אחת לכל אביון, שבסך הכל חייב לכל הפחות שתי מתנות לשני אביונים. [מגילה (ז.)]. שתי מתנות לשני בני אדם. וכ"כ הרמב"ם (פ"ב מהלכות מגילה). וכ"כ הטושי"ע (סי' תרצד ס"א). ועי' במועדי ה' דק"ל:]. ויוצאים ידי חובה בין בנתינת מעות, בין בתבשיל, או דבר-מאכל אחר. [רמב"ם (שם ה"טז). ועי' בשמחת יהודה נג"אר (ד"י"א ע"ג). ובכסא רחמים פכ"א ממסכת סופרים ה"ד]. אבל לא בכלים ובבגדים וסדינים. [ואף שהלק"ט ח"ב (סי' קסג) כתב דשפיר דמי, מ"מ לא קי"ל כד' הלק"ט. וכ"כ האור שמח (פ"ב ה"טז). ועי' בחזו"ע פורים עמ' רסו]. ומן הדין די בנתינת פרוטה אחת לכל אביון. [כ"ה בהריטב"א (מגילה ז.)]. ועי' בשו"ת רש"י (סי' רצג), וכן בשבולי הלקט (סי' רב) בשם רש"י, שכתב, שאין קצבה במעות פורים, שכל מה שירצה האיש ליתן יתן. מפני שהוא צדקה, וצדקה כל אחד נותן לפי עינו הטובה. וסיים השה"ל, "ומנהג פשוט אצלנו לחלק לעניים בפורים מעות ומיני מאכל ומשתה". וכ"כ בספר מאורי אור (דקכ"ט), דסגי בנתינת פרוטה אחת. וכ"כ בית עובד, שערי תשובה, אשל אברהם מבוטשאטש, בתי כנסיות, פקודת אלעזר, ומשנ"ב. ואמנם המהרש"א בח"א (מגילה ז.) כתב, דנתינה מעלייתא בעינן. וכ"כ בשו"ת זרע יעקב (סי' יא) דבעינן כשיעור ג' ביצים מפת. והמתחסד עם קונו יעשה כד' הזרע יעקב וסיעתו, לכל הפחות, עם ב' עניים. ולשאר יתן כמתנת ידו]. ובזמן הזה אגורה אחת חשובה כמו פרוטה, שהיא המטבע הפחות ביותר שיוצא בהוצאה. וכיום פרוטה היא מטבע של חמש אגורות. וירא שמים יחמיר ויתן בעין יפה ובסבר פנים יפות, כשיעור שווי סעודה אחת של לחם ולפתן. ויהיה שכרו אתו ופעולתו לפניו. [ילקו"י מועדים, עמ' שלח. חזון עובדיה פורים עמוד קסז].

תורת רבנו רבי נחמן מברסלב - מועדי ה' - פורים

א. על-ידי שמחת פורים בהמחאת פ' ורקודין, על-ידי זה ממשיכין בחינת קבלת התורה בנגלה ונסתר, שהיא בחינת הארה הנפלאה של מרדכי ואסתר וזכרון לקיים מצות ספירת העמר פראוי, ומכניעין קלפות המן עמלק ימח שמם, ונתבטל הגאון והעבודה זרה והפירות, ונמשך אמונה גדולה והקמה דקדושה וחיים ואריכות ימים וממיתקין כל הדינים ונתבטלין כל הגזרות מישראל (ו).

ב. פורים הוא הקנה לפסח. על-ידי מצוות של פורים זוכין להיות נשמרין מחמץ בפסח.

הזוהר הנגלה

המטמא אותה, ויוצא מעבודת רבונו. משום שש. ש פחות אלו פלם אהד, נפש רוח ונשמה משתתפים יחד והם אהד כמו בסוד העליון. ואם רואים אדם שיש בו אלו מדרגות פלו, שהו נפש רוח ונשמה, ועוד לא עמד על בוריו לדעת מי הוא, במה נודע אם להתקרב אליו אדם, או להמנע ממנו. הנה בכעסו ממש אדם יודע אותו, ויפירו מי הוא. אם שומר נשמה הקדושה ההיא בשעת פעסו, שלא יעקר אותה ממקומה, ויבא לשרות במקומה אל זר, זה הוא אדם פראוי, זהו עבד לרבונו, זה הוא אדם השלם. ואם אדם ההוא אינו שומר אותה, והוא עוקר קדושה זו העליונה, מחמת שבא לידי פעס, ומשנה במקומה, סטרא אחרא. ודאי זה הוא אדם שמרד באדונו, ואסור לקרב אליו ולהתחבר עמו. וזהו, טורף נפשו באפו, שטורף ועוקר נפשו מחמת פעסו, ומשנה בעצמו אל זר. ועליו פתוב, חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו, הניו שטורף נשמה הקדושה ההיא ומטמא אותה בשביל אפו, דהינו מחמת שבא לידי פעס, אשר החליף נשמתו בכעסו. כי במה הוא נחשב, הניו, שאדם ההוא נחשב לבמה שעובדים עליה עבודה זרה. ומי שמתחבר עמו, ומי שמדבר עמו הוא כמו שמתחבר בעבודה זרה ממש, מהו הטעם,

רבי יהודה פתח חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו כי במה נחשב הוא. מקרא זה העמידוהו, אכל מהו חדלו לכם מן האדם. וכי הזהיר הנביא להמנע משאר בני אדם, ויהיו נמצאים בני האדם, שלא יקרבו זה אל זה לעולם. ומשיב, אלא העמידו הפתוב, במי שמשפכים לפתחו של חברו לתת לו שלום, מטורף שמברך אל הקדוש ברוך הוא, ועל זה נאמר חדלו וגו'. ואני העמידתי הפתוב, חדלו לכם וגו', עם פתוב אחר, שפתוב, מברך רעהו בקול גדול בפקר השפם קללה תחשב לו. ואף על פי שהכל טוב, פלומר, אף על פי שכבר ברך אל הקדוש ברוך הוא. ואינו צריך להזהיר על זה חדלו לכם וגו' אבל מהו חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו. כאן צנה הקדוש ברוך הוא את האדם והזהירו שישמר עצמו מאלו האנשים שהטו דרפיהם מדרך טוב לדרך רע ומטמאים עצמם בטמאה דסטרא אחרא. כי פשברא הקדוש ברוך הוא את האדם, עשה אותו בצורה העליונה ונפח בו רוח קדוש הפלול משל. שה כמו שהעמדנו, שיש בו, נפש רוח ונשמה, והנשמה היא למעלה מכלם, שהיא פח עליון לדעת ולשמור מצות הקדוש ברוך הוא. ואם מכניס נשמה הקדושה ההיא בעבודה אחרת, זה הוא

זָרָה, אֵל זָר. מֵה אֵל זָר כְּתוּב בּוֹ, אֵל תִּפְנוּ אֶל הָאֱלִילִים, כְּמוֹ
זֶה, אֲסוּר לְהִסְתַּכֵּל בְּפָנָיו שֶׁל הַכּוֹעֵץ.

מִשּׁוּם שֶׁעֲבֹדָה זָרָה מִמֶּשׁ שׁוֹרָה בְּתוֹכוֹ, דְּהִינּוּ אֵל זָר, וְלֹא עוֹד
אֲלָא שֶׁעָקַר קַדְשָׁה עֲלוֹנָה מִמִּקְוָמָה וְהִשְׁרָה בְּמִקְוָמָה עֲבֹדָה

בריאת לדעת - יין אדום

לפי הרמב"ם הגיל שבו מתחיל הגוף ליהנות מיתרונותיו הבריאותיים של היין הוא גיל 21 (גם אז הכוונה למעט יין מהול במים). לפני גיל זה מערכות הגוף עלולות להיפגע, מה גם שהתנהגות צעירים תחת שיכרות עלולה להיות הרת אסון. מכאן שגם רפואית וגם מוסרית הרמב"ם ממליץ לא לצרוך יין לפני גיל 21. טיפ: לפי חז"ל היין טוב במיוחד לבריאות הזקנים. ההרגשה הטובה, התרוממות הרוח שבאה אחרי שתייה מתונה של יין מוכרת. בספר תהילים נכתב מפורשות ש"יין ישמח לבב אנוש". שלמה המלך, החכם באדם, הציע לתת "יין למרי נפש" – בגלל שיין משמח את ליבו של אדם, מרי הנפש זקוקים לו. ואכן מחקרים מדעיים עכשוויים מדווחים כי שתייה מתונה של יין מפחיתה תסמיני דיכאון. במחקר רחב היקף שכלל למעלה מ-5,000 משתתפים בגילאים 55 עד 80, ונמשך 7 שנים, מצאו שצריכה מתונה של יין הפחיתה הסיכון לפתח דיכאון. בהנהגת הבריאות (פרשנות הרמב"ם) קיימת המלצה לשתות היין "על בטן מלאה", עדיף כשעתיים לאחר הסעודה שאז יסייע היין "לבשל את המזון טוב וגם ישמח את הנפש". לפי הרמב"ם היין מגביר החום הטבעי של הגוף וחום העיכול. הגברת חום העיכול מסייעת לפעילות הקיבה. העלאת החום הטבעי של הגוף קשורה לפי הרמב"ם גם עם המסת שומני הדם. מכאן שלפי הרמב"ם לשתית היין על בטן מלאה השפעות חיוביות הן על העיכול ומצב הרוח והן על שומני הדם. הערה: שתייה מופרזת של יין עלולה להיות ממכרת, ולגרום לתחלואה שונה, כולל נזקים ללב. שתייה של יין איננה מומלצת לכל אחד, בין היתר יין אינו מומלץ לילדים, לנשים הרות, לאנשים עם נטייה להתמכרות וגם לא לסובלים ממחלות כבד. היין גם עלול להיות אסור לצריכה במקביל לשימוש בתרופות מסוימות.

בהוצאת בית המדרש שלום על ישראל

ניתן לתמוך באברכי כולל השלום בראשות מורנו ורבנו הרב יובל נגר שליט"א לפי הסכם יששכר וזבולון, מי שהוריד מעליו את עול הפרנסה ועול החיים ובחר להיכנס כל כולו לעמל התורה ולוותר על כל תענוגי העולם הזה מהבנתו של לימוד התורה היא הדבר היקר ביותר עלי אדמות ואין לך גדולה במצוות כלימוד התורה ואין לך דבר שמקרב ומקדש את האדם ומגן על כל בני הדור כמצוות לימוד התורה, הרי שמחוייבים כל הציבור לפרנסו ולכלכלו כדי שיוכל להתמיד בלימודו ולעלות במעלות התורה. הדלת פתוחה וכל אחד ואחד יכול לקבל על עצמו עול תורה ובכך תרד ממנו עול הפרנסה וכל שאר הדאגות של כל בני האדם.

תרומות לרפואה, זיווג, עילוי נשמה והצלחה
ניתן להפקיד בבנק דיסקונט
סניף: 151, מס' חשבון: 141174368

להזמנת דיו חייגו 03 - 5754022

לרפואת הנפש, הצלחה גדולה, שמירה והגנה מכל המזיקים והחיצונים, שפע בכל העניינים, מיתוק דינים ופרנסה עצומה לעוז בן סיגלית, טליה בת מרים, נעם בן טליה, סיגלית בת דייזי, אלברט בן רוזה, יקירה בת דייזי, יעל בת דייזי, מרדכי בן בלה, מרים בת אמיליה, דור בן סיגלית, יהודה בן מרים, יהונתן חיים בן מרים, מור בת מרים, יוסף בן ענת, מאור בן רויטל, רועי בן שרה, שלהב בן פזית, אניל בת פזית, הודיה בת ימית, חן בן סיגלית	לשמירה והגנה על כל חיילי צה"ל ושאר כוחות הבטחון ובפרט רו בן יעל	לרפואה שלימה ליצחק בן תמר, אלברט בן רוזה, סיגלית בת דייזי, יקירה בת דייזי, מזל בת זהרה, אורית בת בתיה, בלה בת לובה, מי-עד בת ורד, רחל בת קלרה, שמואל אמיל בן לולי, רויטל בת ורדה, שולה בת יונה, ברכה בת אסתר, תקוה בת טובה, טליה בת מרים, נעם בן טליה, אניל בת פזית, מאל בן אניל, אביגיל בת מור, משה בן טובה, שרה בת מגדה	לע"נ חיים בן שלום, מישאל בן אברהם, משה בן רוזה, דייזי בת גורגיה, גיא בן דייזי, נמקו בן חטונגיאן, רוזה בת גויה, וולף בן חיים, אמיליה בת מרים, רפאל בן ויזה, בלה בת לינדה, אדוה בת רויטל, רחמים בן אמיליה, שאול בן אמיליה, חיים בן מרים, אשר בן חיים, אמיליה בת אסתר, אסתר בת מרגריטה, עמוס בן מרים, סוניה בת בלומהזל